

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **I. K.**, narozený „X“, státní příslušník Ukrajiny
bytem „X“
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-55003-4/ SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-55003-4/SO-2017, se pro vadu řízení **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-55003-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 3. 2017, č. j. OAM-9916-31/ PP-2016, jímž byla podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobce v úvodu žaloby uvedl, že správní orgány v řízení předcházejícím vydání žalobou napadenému rozhodnutí jednak porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, jednak si ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu pro svá rozhodnutí neopatřily dostatečné poklady.
3. Podle názoru žalobce je nesprávný závěr správních orgánů, že jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť je druhem slečny K. Š., narozené „X“, s níž žije ve společné domácnosti. Pokud správní orgán I. stupně tvrdil, že partnerský vztah žalobce se jmenovanou byl ukončen, nejedná se o pravdu, jelikož slečna Š. napsala správnímu orgánu, že žalobce odjel na Ukrajinu a společně již nesdílí společnou domácnost, pouze v afektu po partnerské hádce. Uvedené tvrzení ale nadále neplatí a vztah druhá a družky aktuálně pokračuje. Uvedenou skutečnost pak dokladují i listinné důkazy, jež žalobce správnímu orgánu I. stupně v řízení doložil, a záznam o pobytové kontrole v místě bydliště žalobce, v němž sám odbor cizinecké policie konstatoval, že v daném případě společné soužití žalobce a slečny Š. existuje.
4. V další námitce žalobce spatřoval nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí taktéž v porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán I. stupně podle něj nedbal, aby jím vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu. Žalobce má totiž na území České republiky vytvořeno stabilní rodinné a sociální zázemí, nehodlá se vrátit zpět do země původu, ani tam žít. Vzhledem k tomu se měl správní orgán I. stupně zabývat i přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Svou povinnost ale nesplnil, a to přesto, že v důsledku účinků rozhodnutí by byl žalobce nucen v krátké době opustit území České republiky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce týkající se posouzení, zda lze žalobce považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení bylo ze strany žalobce doloženo pouze několik společných fotografií jmenovaného a jeho údajné družky, jež ale samy o sobě existenci trvalého partnerského vztahu ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců neprokazují. Stejně tak není možné za důkaz existence takového vztahu považovat ani předložená čestná prohlášení. Naproti tomu v průběhu řízení slečna Š. sama správnímu orgánu I. stupně osobně předala své vyjádření, že s žalobcem ve společné domácnosti nadále nežije. Žalobce tak podle názoru žalovaného v řízení před správním orgánem I. stupně neunesl břemeno důkazní osvědčující existenci trvalého partnerského vztahu a neučinil tak ani v průběhu odvolacího řízení.
6. V případě námítky, podle níž se měl správní orgán I. stupně dle žalobce zabývat taktéž přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o pobytu cizinců, žalovaný konstatoval, že v případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců se zkoumání těchto kritérií neuplatní. Kromě toho mohl žalobce danou námitku uplatnit již v odvolání, což neučinil.

7. S ohledem na uvedené byl žalovaný přesvědčen o tom, že žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu byla správním orgánem I. stupně posouzena správně a v žalobou napadeném rozhodnutí jsou srozumitelným způsobem popsány důvody, pro které došlo k jejímu zamítnutí.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 14. 7. 2016 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem soužití s rodinným příslušníkem – občanem Evropské unie. K žádosti přiložil mimo jiné doklad o zajištění ubytování ze strany společnosti Accom Holding s. r. o. na adrese „X“, či čestné prohlášení K. Š., v němž jmenovaná uvedla, že žije s žalobcem ve společné domácnosti od září 2015, přičemž v budoucnu plánují i svatbu. V průběhu řízení pak žalobce rovněž doložil čestné prohlášení T. N., který prohlásil, že je společným přítelem žalobce a slečny Š., kteří od roku 2015 společně žijí v bytě v obci „X“, dále čestné prohlášení V. V. K., jenž jakožto soused žalobce a slečny Š. uvedené skutečnosti potvrdil, sérii nedatovaných společných fotografií žalobce a slečny Š. či zmocnění udělené žalobcem ve prospěch slečny Š. k nakládání s peněžními prostředky na jeho bankovním účtu. Současně žalobce za účelem doložení svých tvrzení o existenci družského poměru navrhl provedení důkazu svým účastnickým výsledkem a dále výsledkem slečny Š.
10. Na základě žádosti správního orgánu I. stupně byla dne 4. 8. 2016 ze strany Policie České republiky provedena pobytová kontrola a šetření v místě bydliště žalobce, v průběhu níž bylo zjištěno, že se v něm žalobce zdržuje se svou družkou, slečnou Š. Jedná se o ubytovnu, kde mají jmenovaní v pronájmu společně obývaný byt. Na základě uvedených skutečností policejní orgán uzavřel, že se domnívá, že v případě žalobce a jeho družky se jedná o společné soužití. Dne 23. 11. 2016 však K. Š. správnímu orgánu I. stupně osobně předložila své písemné prohlášení, že od 17. 11. 2016 s žalobcem nežije a nesdílí společnou domácnost, neboť se žalobce vrátil na Ukrajinu. Dne 10. 2. 2017 pak byla prvostupňovému orgánu doručena blíže nezdůvodněná žádost společnosti Accom Holding s. r. o. o odhlášení žalobce z místa pobytu na adrese „X“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Dne 8. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně výše uvedené rozhodnutí, jímž žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu zamítl. Proti němu podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, v němž mimo jiné jednak obdobně jako v žalobě poukázal na to, že tvrzení jeho družky, slečny Š., o ukončení jejich vztahu bylo nepravdivé a bylo motivováno pouze předchozí partnerskou hádkou, jednak znovu navrhl provedení svého účastnického výsledku a výsledku slečny Š.
12. Dne 25. 7. 2017 rozhodl o odvolání žalobce žalobou napadeným rozhodnutím tak, že je zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
13. Soud se nejprve zabýval otázkou zkoumání přiměřenosti zásahu žalobou napadených rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
14. Podle § 87e zákona o pobytu cizinců platí, že na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel (odst. 1): ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území [písm. a)], je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [písm. b)], se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství [písm. c)], se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti [písm. d)], nebo není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území [písm. e)]. K důvodu podle odstavce 1 písm. a) se přihlédne pouze za podmínky, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele (odst. 2).
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
16. Ve vztahu ke shora citované právní úpravě soud uvádí, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon o pobytu cizinců výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgány zkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění takovýto požadavek vyjma některých explicitně vymezených důvodů stanoven není. Konkrétně při zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se povinnost zkoumání přiměřenosti vztahuje dle § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců pouze k důvodu vymezenému v odst. 1 písm. a), nikoliv k důvodům dalším, včetně ve věci relevantního písm. e), tedy že cizinec není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Požadavek na posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života přitom nelze v obecné rovině dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť jak v této souvislosti konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30 (dostupném na www.nssoud.cz), „na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní. Ze samotného jazykového vyjádření § 174a zákona o pobytu cizinců [...] lze dovodit jen to, jak se má postupovat při posuzování přiměřenosti dopadů. Dané ustanovení však neobsahuje žádné vodítko pro to, u jakých rozhodnutí se má k posuzování přiměřenosti přikročit.“ Je proto zřejmé, že ani ve vztahu k § 87e odst. 1 písm. e), ani obecně k § 174a zákona o pobytu cizinců nelze ze zákonné úpravy povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince dovodit.

17. K uvedenému je však nutné doplnit, že podle aktuálně platné judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. v této souvislosti zejména rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, dostupný na www.nssoud.cz), platí, že přes omezení druhů rozhodnutí, na něž se zkoumání nepřiměřenosti do soukromého a rodinného života cizince uplatní přímo ze zákona o pobytu cizinců, je v ostatních byť nevymezených případech nutné přihlížet i k bezprostředně aplikovatelné Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Konkrétně v daném smyslu k jejímu čl. 8, jenž stanoví, že každý má právo na respektování svého rodinného a soukromého života, přičemž státní orgány nemohou do výkonu tohoto práva zasahovat kromě vymezených případů. Nejvyšší správní soud k tomu však současně uvádí, že k potenciální aktivaci daného ustanovení musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života, teprve poté se s ní musí správní orgány vypořádat. Čl. 8 Úmluvy pak může být také použit jen za předpokladu, že konkrétně odůvodněná nepřiměřenost rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není již na prvý pohled neopodstatněná. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že za určitých okolností je možné i v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti cizince o povolení k přechodnému pobytu z důvodu, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, otázku nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života skutečně zkoumat.
18. V právě projednávané věci je nicméně podstatné, že žalobce námitku nepřiměřenosti rozhodnutí uplatnil poprvé až v žalobě, proto nelze dospět k závěru, že by byly z jeho strany splněny podmínky vymezené ve shora citované judikatuře pro aktivaci čl. 8 Úmluvy. Kromě toho je neméně rozhodné, že správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí problematikou nepřiměřenosti sám zabýval. Konkrétně uvedl, že přihlédl k čl. 28 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie na volný pohyb, a vzal rovněž v potaz veškeré známé skutečnosti, které byly v průběhu řízení zjištěny. Na jejich základě pak dospěl k závěru, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území nebude nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Tvrzení, že správní orgány předmětnou otázku vůbec nezkoumaly, je tudíž nesprávné a námitka žalobce je tudíž nedůvodná.
19. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, podle níž správní orgány nezjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, přičemž zejména měly nesprávně vyhodnotit skutečnosti týkající se existence žalobcova rodinného vztahu k občanu Evropské unie.
20. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti;

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

21. Podle § 87b zákona o pobytu cizinců platí, že k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b) a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. (odst. 2). Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi povolení k přechodnému pobytu formou pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie. (odst. 3).
22. Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
23. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
24. Podle § 50 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost (odst. 2). Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (odst. 3).
25. Podle § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
26. Podle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
27. V právě projednávané věci byla předmětem prokazování oprávněnosti žalobcem podané žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky skutečnost, zda je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Za tímto účelem předložil žalobce řadu listinných důkazů, včetně čestného prohlášení své družky o trvání jejich vztahu, společných fotografií a dalších. Sám správní orgán I. stupně si pak z vlastní iniciativy v souladu se zásadami vymezenými v § 3 a § 51 správního řádu vyžádal od Policie České republiky provedení pobytové kontroly a šetření v místě tvrzeného bydliště žalobce. Předtím, než však na základě do té doby zjištěného skutkového stavu přistoupil k vydání rozhodnutí ve věci, sdělila mu družka žalobce, slečna Š., že jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

společný vztah byl ukončen. V důsledku toho lze v obecné rovině konstatovat, že i pokud by správní orgán I. stupně mohl do té doby dovozovat unesení důkazního břemene ohledně existence rodinného vztahu žalobce s občanem Evropské unie, prohlášením o zániku tohoto vztahu pozbyly předchozí dokladované skutečnosti na svém významu. O to více pak za situace, kdy i pronajímatel ubytování, v němž žalobce se svou tehdejší družkou žil, zaslal správnímu orgánu I. stupně před vydáním prvostupňového rozhodnutí žádost o odhlášení žalobce z místa pobytu, což rovněž nasvědčovalo úvaze, že nadále spolu s družkou nesdílí společnou domácnost. V této části je tudíž námitka žalobce nedůvodná, neboť později doložené důkazní prostředky byly schopny relevantním způsobem změnit fakticitu předchozího zjištěného skutkového stavu.

28. Zcela jinou otázkou je ovšem, zda měl být v řízení za účelem prokázání existence rodinného vztahu cizince a občana Evropské unie proveden i žalobcem navržený účastnický výslech a dále svědecký výslech jeho družky, slečny Š. K tomu soud upozorňuje, že návrhy na realizaci těchto důkazů byly ze strany žalobce učiněny již v řízení před správním orgánem I. stupně, ten však ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že s ohledem na prohlášení družky o ukončení vztahu by jejich provedení bylo již nadbytečné. Potud považuje daný postup za souladný s právními předpisy i povinnostmi správních orgánů zjišťovat skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, i soud. Odlišné je tomu ale v případě odvolacího řízení. Žalobce totiž žalovaného v odvolání jednoznačně upozornil na to, že prohlášení slečny Š. o tom, že s ním nadále nežije ve společné domácnosti, bylo z její strany učiněno pouze jako důsledek předchozí partnerské hádky a oba jmenovaní spolu nadále udržují vztah. V této souvislosti pak žalobce opětovně za účelem prokázání tohoto tvrzení navrhl provedení svého účastnického výslechu a dále svědeckého výslechu jeho družky. Tomuto návrhu ale žalovaný nevyhověl a v žalobou napadeném rozhodnutí se ani nevyjádřil, z jakých důvodů tak neučinil – v odůvodnění je obsažena pouze jeho úvaha ke stanovisku správního orgánu I. stupně neprovést předchozí navržené výsledky v rámci prvostupňového řízení. Ty však byly požadovány za zcela odlišného skutkového stavu, proto soud považuje absenci vypořádání se s opětovným návrhem na realizaci výslechů za jednoznačné pochybení na straně žalovaného.
29. Tvrzení žalobce o trvání partnerského vztahu k občanu Evropské unie a jeho důkazní návrh za účelem prokázání této skutečnosti je totiž v daném případě nutné považovat za zcela novou skutečnost, která ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu prolamuje zákaz uplatňování „novot“ v rámci odvolacího řízení. Povinností žalovaného tedy bylo družku žalobce, slečnu Š., potažmo i žalobce vyslechnout a ověřit, zda jsou jím sdělované informace zpochybňující předchozí vyjádření družky o ukončení partnerského vztahu založeny na pravdě, či nikoliv. Pokud tak nicméně žalovaný neučinil, nelze mít za to, že v souladu s § 3 a § 50 správního řádu dostal své povinnosti zjistit řádně skutkový stav a mohl jednoznačně dovodit, že je požadavek žalobce na udělení povolení k přechodnému pobytu neoprávněný. Ostatně v této souvislosti Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Azs 229/2016-43 (dostupném na www.nssoud.cz), konstatoval, že „[a]č správní orgán tvrdí, že zjištěný skutkový stav nevyvolal žádné důvodné pochybnosti, je zřejmé, že vyvstaly [určité] nejasnosti [...]. Žalobkyně sice nedala zcela jednoznačně najevo, k prokázání jakých skutečností by měly být výsledky provedeny, to však neodůvodňuje další postup správního orgánu, který k provedení navrhovaných výslechů nepřistoupil. Správní orgány svým postupem žalobkyni fakticky znemožnily důkazní břemeno unést. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 147/2013 je uvedeno, že dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutkového stavu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věci. Právě svým výsledkem, jakož i výsledkem [svědka] žalobkyně chtěla prokázat jí tvrzené skutečnosti. [...]. Za této situace nemohl správní orgán ukončit dokazování s tím, že žalobkyně nepředložila doklady v písemné podobě.“

30. V souladu se shora uvedeným soud konstatuje, že se žalovaný neprovedením navrhaných výsledků dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a námitka žalobce je tudíž důvodná.
31. Přes požadavek žalobce, aby bylo ve věci konáno ústní jednání, soudu vzhledem k výše uvedenému pochybení nezbylo, než výrokem rozsudku I. napadené rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jmenovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Protože je pak dané pochybení odstranitelné i v řízení před správním orgánem II. stupně, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
32. Výrok rozsudku II. o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Tyto náklady se skládají ze zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby v částce 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem JUDr. Petrem Novotným, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „a. t.“), z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. a dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t.
33. Naopak soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů za uhrazený soudní poplatek v částce 1 000 Kč v souvislosti s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť usnesením zdejšího soudu ze dne 11. 7. 2017, č. j. 15 A 144/2017-20, došlo k jeho zamítnutí pro nedůvodnost. Stejně tak pak soud žalobci nepřiznal ani jiné než uvedené náklady řízení, když je žalobce ani jeho právní zástupce nepožadovali a tyto nevyplynuly ani z obsahu soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. června 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)